

ระเด่นขนิษฐา



เล่มที่ ๗

ที่จำหน่ายที่โรงพิมพ์ราษฎร์เจริญ วัดเกาะ (ราคา ๒ บาท)

ระเด่นวันไต่

ตั้งแต่วันไต่ ทำ ชู้ กับ นาง ประตะ เมีย เจ้า
ประตู่ ๆ รักรักได้ นาง ประตะไป เสีย นาง ประตะ
ก็มาอยู่ กับ เจ้าวันไต่ จน ถึง นาง กระแ
ชู้เก่า ของวันไต่ มา พบ เขา เกิด หึง สัก กัน ๗

๗ ยานี้ ๗ มา จะ กล่าว บทไป ถึง ระเด่น
วันไต่ อนาคตา เสวย ราช องค์ เดียว เทียว รำ
ภา ตาม ตลาด เส้า ซึง ช้า หน้า ไบสถ์ พราหมณ์
อยู่ปราสาท เส้า คชต ยอด ต้วน กำแพง แก้ว
แล้ว ต้วน ด้วย เรียว หนาม มีทหาร หอน เहां
เผ่า นัง ยาม คชย ปราบ ปราม บัจจามิตรที่
คิดร้าย ๗ ๔ คำ ๗

เทียบดี ขอ ขอเข้าสารทุกบ้านช่อง เป็น
 เต้ยง เต้ง ท้อง ของ ถวาย ไม่มีใคร ชัง ชิง
 ทังหญิงชาย ต่างฝากกายฝากตัวกลัว
 บารมี พอโพสเพล้เพล่าจะสายันที ยุง ชุม
 สุ่มควน แลวเข้าที บรรทมเหนอเสื่อดำแพน
 แท่นมณี ภูมิขบเขาเมากันชา ๆ ๔ คำ ๆ
 ๆ ร่าย ๆ ครน รุ่ง แสงสุริยันตะวันไค
 ไก้งไค้งลงในอ่าง แลวล้างหน้า เสร็จเสวย
 ข้าวตังกับหนึ่งปลา ลงสระตรงคองคาใน
 ท้องคลอง ๆ ๒ คำ เสมอ ๆ

ๆ ชมตลาด ๆ กระโดดตำสามที่สี่ซี้ไค
 แลวอย่างชันบันไดเข้าในท้อง ทรงสุคนธ์
 ปนละลายดินสอพอง ชะโลมสองแก้มคาง
 อย่างแมวคราว นุ่งกางเกงเข็มทอง
 กรณ์ ผ่าทพย์อาภรณ์พินชาว เจียรบาท

ระเด่น วันไต

๓

เสมี่ยน ตะวา มา แต่ ดาว ทุ รราว กับ หนึ่ง แชก
เมื่อ แรก มี สวม ประคำดี ควาย สพาย ย่าม
หมต จตงตงาม กว่า บั้นหยี กุม กระบอง
กัน หมา จะ ราวี ถือ ซอ จรดี้ มา ตาม

ทาง ฯ ๒ คำ เพลง ซ้ำ ฯ

ฯ ราวี ฯ มา เขียม มา ถึง เมือง หนึ่ง สร้าง
ใหม่ ใหญ่ กว้าง ปราสาท เสา เสา หมู ชยุ
กลาง มี คอก ไค ชยุ ข้าง กำแพง วัง พระ
เขื่อง ย่าง เข้า ทาง ทวารา หมู หมา แห่ ห้อม
ตอม หน้า หลัง แกว่ง กระบอง บอง บัด ชยุ
เกก กง พระ ทรง ศักดิ์ หยก รัง คอย ราวู

รอน ฯ ๔ คำ เชิด ฯ

เมื่อนั้น นาง ประตะ หุกถวง ทวง สมร
ครน รุ่ง เข้า ทาว ประตุ ภูธร เสด็จ จร จาก เวียง
ไป เลียง วัว โฉม เฉลตา เนา ใน ที่ ไสยา บรรจง

หัน กน ชา ใจ ทำ ผัว แล้ว ขาบ น้ำ ทา แบ่ง แต่ง
 ตัว ทวี หัว หา เทา เกลา ฝม มวย ไต้ ยิน แหว่
 สำ เนียง เสียง หมา เท่า คิด ว่า จัว เข้า ส่วน

ก ลวย จึง ออก มา แผ แกล แร่ รวย ทวาด
 คอย สุร เสียง สำ เนียง นาง พอ เหลือบ เห็น

ระเด่น วันไค อร ทย ฝน ฝน หัน ขาง ชะ มัย
 ชะ มัย ชาย เนตร ทุ พลาจ ชะ นัย หรือ รูป

ร่าง ราว กับ กลิ้ง งาม กว่า ภัส ตา สามี ทง
 เมอง ตานี้ ไม่ มี ถึง เกิด กำหนด กัด กัด รม รม

ริง นาง ตกลง แด ทุ พระ ภูมิ ฯ ๑๐ คำ ฯ

เมื่อนั้น พระ สุวรรณ วันไค เรือง ศรี
 เหลียว หน้า สบ เนตร นาง ทานี้ ภูมิ พิศ

พิศ ตรัส ภาษณา ฯ ๒ คำ ฯ

ฯ ชม ไฉม ฯ สูง ระหง ทรง เพ็ชร์ เว็ว รุด
 งาม ตะ ม้าย คต้าย อู สุ กะ หลา ป่า พิศ แต่ หัว

ระเด่น รันไต

๕

ตลอดทั่วขาวแต่ตา ทั้งสองแก้มกัลยาณ
ตั้งลูกยอ คือ โกงตั้งกงเขาตักฝ้าย รุมก
ธม้ายคล้ายพราขอ หูกดวงดวงพักตร์หูก
งอ ลำคอบนต่นสนกสม สองเต้าห้อยตุง
ตั้งตุงตะเคียว โคนเคียวแห้งรวบเหมือน

บวบต้ม เสวยสลาษาจุกพระโอยฐูม มัน
นำเขยนำชมเทวี ฯ ๖ คำ ฯ

ฯ ร่าย ฯ นี้จะเป็นลูกสาวท้าวพระยา
หรือว่าเป็นพระมะเหสี ออกใจทักทักรักเต็ม
ที่ ก็ทรงสี่ขอสุวรรณชนันไต ฯ ๗ คำ ฯ

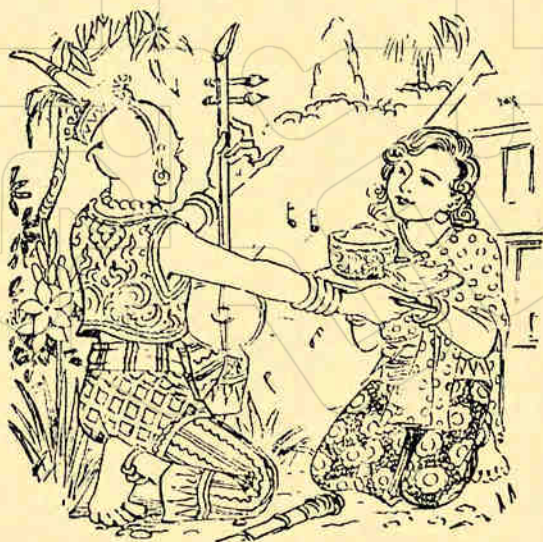
ฯ พดชา ฯ ยักย้ายร่ายร้องเป็นลำน่า
มีอยู่สองสามคำจำไว้ได้ สุวรรณหงษ์ถูก
หอกอย่าบอกใคร ถูกแล้วกลับไปได้
เท่านั้น ฯ ๘ คำ ฯ

ฯ ร่าย ฯ แล้วซ้ำสี่อีกกระตักนิ้ว ทำยัก

๒

ระเด่นวันไค

คว แดบ ถิ่น เต๋น ชัน ๆ เห็น ไฉมยง หิว ร่อ อยู่
งอนัน พระ ทรง ธรรม ทำ หนัก ชัก เชื้อ ย
ไป ๆ ๒ คำ มโหรี ๆ



เมื่อนั้น นาง ประตะ ตานี ศรี ใส สดับ
เสียง สี่ ขอ พอ ฤทัย ให้ งาม งาม งาม ใจ ผูก พัน

ระเด่น รัตไต

๗

ยิ่งคิดพิศวง พระทรง ศักดิ์ ถ่ม รึก ท้าว ประคอง
ผู้ ผู้ ขวัญ ทำ ไฉน จะ ได้ พระ ทรง ธรรม มา
เคียง พก ตร ศึก วน ด้วย รึก แรง คิด พถาง
ทาง เข้า ไป ใน ห้อย แล้ว ตก เอา เข้า กล้อง มา

สอง แฉ่ง ค่อย ประจง ลง ไล่ ใน ตะ แกรง
กับ ปลา สลิต แห่ง สี่ ทำ ทว แล้ว ลง จาก บน
ไค ม ไค ซ้ำ เข้า มา นอบ นบ จบ เห็น อ หิว เอา
ปลา ไล่ ย้ำ ด้วย ความ กัด แล้ว ยอบ ทัว
บึง คม ก้ม พก ตร ๖ ๘ คำ ๖

เมื่อนั้น รัตไต ให้ แสน เสน่หา อะ ราม
รึก ยัก คิว หลัว ตา พุด จา สด เลี้ยว เกย
พาน ๖ ๒ คำ ๖

๖ ใ้อ โลม ๖ งาม เอียง งาม ปลอด ชี วิท พิ
น รอด เพราะ ข้าว สาร เปน กุศล ตต ใจ เจ้า ให้
ทาน เขาว มา ดย แม่ มี พระ คุณ นั ก พิ ขอ

๘

ระเด่น วันไต

ถามนามท้าวเจ้ากรุงไกร ชื่อเรียงเสียงไร
 ไม่รู้จาก เจ้าเป็นพระมะเหล็กที่รัก หรือ
 นางลักษณะเป็นราชธิดา รูปร่างอย่างว่า
 กระดาษ พี่ให้มใจรักเจ้านักหนา ว่าพลาง
 เข้าใกล้ กลยา ไชว่คว่าฉวยฉุดยุตมือ
 ไว้ ๆ ๒ คำ ๆ

ฯ ร่าย ฯ ทรงเขี่ยทรงกระสอบ ทำเล่น
 เห็นชอบหรือไฉน ไม่รู้จากมกจินอะไร
 มาเลี้ยวได้ฉวยฉุดยุตชอบมือ ยิ่งว่าก็ไม่
 วางทำอย่างนี้ พระจะมีเงินช่วยช้ำด้วย
 หรือ อวดว่ากล้าแข็งเข้าแย่งยอ ลวนถาม
 ถามชื่อน้องทำไม ฉันทมิใช่ตัวเปล่าเล่า
 เปลือย หยาบเหมือนขี้เสวยเมื่อยหัวไหล่
 ลูกเขาเมื่อยเขาไม่เข้าใจ บาปกรรมอย่างไร
 ก็ไม่รู้ ๆ ๒ คำ ๆ

ระเด่นวันไต่

๗

๖ ชาตรี ๖ ทรงเฮยทรงไต่ สบถไต่
เจ็ด ๖ ทศสองหู ความจริงพี่มีเล่นเช่นพี่
จะร่วมเรียงเคียงคู่กันโดยดี ถึงมิใช่ตัว
เปล่าเจ้ามีผิว พี่ไม่กลัวบาปตอกนะโฉม
ศรี อันนรกตกใจไปโยมี ยมพระบาทกับพี่
เป็นเกลือกกัน เพียงข้อมือถือแขนอย่าแค้น
เคือง จะให้น้องสองเพลงที่ทำขวัญ แดง
แก้เงินในไถ่ออกไปพด้น นี้และขันหมาก
หม่นกลยา พอดึกๆ สักหน่นอยนะน้องแก้ว
พี่จะตอต่องแมวขันไปหา โฉมเฉตาเจ้า
จงไต่เมตตา เบ็ดประตู่ไว้ ทำอย่าหลับ
นอน ๖ ๗ คำ ๖

๖ ร่าย ๖ ทรงเฮยทรงกระโดน อย่ามา
พักปลอบโยนให้ โอนอ่อน ไม่อยากไต่เงิน
ทองของภรรยา นางเคืองค้อนคั้นให้ไม่อินัง

ช่างอวดอ้างว่า นรกไม่ตกใจ คน อะไร
 อย่างนั้นถึง เขิญเสด็จรีบ ออกไปนอกวัง
 ย่ำมานั่งวังวอน ทำค้อนแคะ เพียงแต่รู้
 จักกันกระนั้นพลาง พอเป็นทางไม้ตรี กระ
 น้แหละ เมื่อพระ อดเข้าปลาจมาแวะ น้อง
 หรือชื่อประตะดวงใจ ท่านท้าวประตูผู้
 เป็นผัว ยิงไปเสียด้วหา กลับไม้ แม่นชก
 ช้าช้วนจะบดลย เร่งไปเสียดีเกิดพระ
 ราชา ๆ ๘ คำ ๆ

เมื่อนั้น วันไต่ยมเขาระหวะระว่า เรา
 ไม่เกรงกลัวอิทธิฤทธา ท้าวประตูจะ มา ทำ
 ไมใคร พี่ก็ทรงศักดา ถ้ำหาญ แต่หม้อ
 ตาดพี่ยังดีเอาแตกได้ ปลาแห่งพี่ยังเอา
 เข้าเผาไฟ ประเดี้ยวใจเคี้ยวเล่น ออก
 เป็นจุน ๆ ๔ คำ ๆ

ระเด่น รัต

เมื่อนั้น นาง ประตะเห็น ความ จะ ความ
 คุ้น จึง นบ นอบ ยอบ ทัก ทำ กถว บัญ ไม่ รู้
 เสย พ้อ คุณ นม ฤทธิ กระ นน สี่ เมอ พระ
 เสตีจมา หมุ หมาย่น ย่อ ไม่ รอคติ ขอ พระ
 องค์ จง พง ยง หยด คติ ออย่า ให้ มี ความ ผิด
 คติ ทว นอง ทาว ประตุ ภูธร เชอ ช หง สี่ ถ้า รู้
 ถึง ทาว เธอ จะ ทบ ถอง จง ไป เสย ก่อน เกิด
 พ้อ รูปทอง ออย่า ให้ นอง ชว ชา เป็น ราว ว่า
 พดาง ทาง สลต บัด กร ควก ค่อน ยก หน้าตา
 หยิบ หยี่ นาด กร อ่อน คอ จรด เติน หนี่ มิ ให้
 มา ไก่ ถั กราย ๆ ๙ คำ ๆ

เมื่อนั้น รัตไม่ สม อารมณ หมาย
 เห็น นาง หน้าย หนี่ สี่ กาย โฉม ฉาย สลต
 พดต มีอไป มน ให้ ชด สน ย่น บ่น ออก เจ้า
 มา ทอด ทง พิ หนี่ ไป ได้ ทว ภู จะ อยู่ ไป ทำ ไม

๑๒

ระเด่นวันไต่

ก็ยกยามขึ้นไหลไปทิ้งรัก ฯ ๕ คำ เชิด ฯ

ฯ ช้า ฯ เมื่อนั้น ท้าวประตู่สรีรวงศ์ ทรง
กระฎึก เทยวเสยง จวลาละเอียด เหนอยนัก

เข้าหยุดยั้งนั่งพักในศาลา วันเมื่อมะเหล่จะ
มีเหตุ ให้กระตูกน้อยเนตร์ ทั้งชายชวา ตุก

แกตกลงตรงพักตรา คสถานไปคสถาน มาที่
สิ้นใจ แม่โคชั้นสัตโคตวผู้ พิเคราะห์ดู

หลากจิตกคิดสงสัย จะมีเหตุแน่นอน พรุน
พระทัย ก็เลี้ยวไล่โคกลับเข้าพลับ

พลา ฯ ๖ คำ เชิด ฯ

ฯ ร่าย ฯ ครนถึงชอบ รวรมหัวบอม
พระวัง อ้อมเลี้ยวลัดสกัดหน้า ไล่เข้าคอก

พลนมัทนช้า เอาช้หญ้าสุ่มควนกันวันยุง
ย่นลบเนือตวทหัวบนไต่ แล้วเขาในปรางค์

รัตนผลตผานุ่ง ยุรยาตร์เยื้องย่างมาข้าง

มุง เห็น กระบุง เขากลอง นั้น พร่องไป ปลา
 สลัดใน กระบาย ก็หายหมด พระทรงยศ แสน
 เสียตาย นำตายไหล กำลัง หิวข้าว เสรี เสีย
 ใจ ก็เอนองค์ลงในที่ไสยา กวักพระหัตถ์
 ตรัสเรียก มะเหล่ เข้ามานี้ พุ่มพวง ดวง
 ยิหว่า วันนี้มีใครไปมา ยัง พาราเรา
 บ้าง หรืออย่างไร ๆ ๙ คำ ๆ
 เมื่อนั้น นาง ประตะ พัง ความที่ ถามไต่
 กราบ ทูล เยอญยก กระอึก กระโอ ร้อนตัว
 กสว ภัย พระภูมิ ตั้งแต่ พระเสด็จไป เสดยจว
 นอง ก็นอน ซ่อนตัว อยู่ในที่ ไม่เห็นใครไป
 มา ยังธานี จงทราบ ได้ ฝ่าละมู่ พระราชา ๆ
 เมื่อนั้น ท้าว ประตู่ได้ พัง ให้ กงชา จึง
 ชกใช้ ได้ เลียง กสยา ว่า ไม่มีใคร มา นำ
 แคลงใจ ทั้ง เข้าทั้ง ปลา ของ ข้ำหาย เอา ยก

๑๔

ระเด่น รื่นไต่

ยาย ชาย ช้อ หรือไฉน หรือลอบลัก ตักให้ แก่
ผู้ใด จงบอกไป นะ นาง อย่า พรางกัน ๆ

เมื่อนั้น นาง ประตะ ตกใจ ไหว หวั่น
ด้วย แรก เริ่ม เต็ม ทูล พระ ทรง ธรรม์ ว่าใคร
นั้น มิได้ จะไป มา ครั้น จะไม่ ทูล ความ ไป ตาม
จริง ก็ เกรง กริ่ง ด้วย พิรุณ มุสา สวรรภาพ
กราบ ลง กับ บาทา วอน ว่า อย่า ไกร ธง ไป รด
ปราน วน นี้ มี หน่อ กษัตรา เทียว มา สู้ ขอ
ขอ ชาว สาร์ นื่อง เตี้ย มิ ไต่ ก็ ให้ ทาน สั้น คำ
ให้ การ แลว ผ่าน พ้า ๆ ๒ คำ ๆ

เมื่อนั้น ท้าว ประตู่ ไต่ พง ให้ กงชา ใคร
หนอ หน่อ หน่อ กษัตรา เทียว มา สู้ ขอ ขอ ทาน
เห็น จะ เป็น อ้าย ระเด่น รื่นไต่ ที่ ครอบ ครอง
กรุง ไกร เทวะสถาน มีน เสด แสร้ง แก่ ลง ทำ มา
ขอ ทาน จะ คิก อ่าน ตัก เต็ม ยิง เอา เวียง ไชย

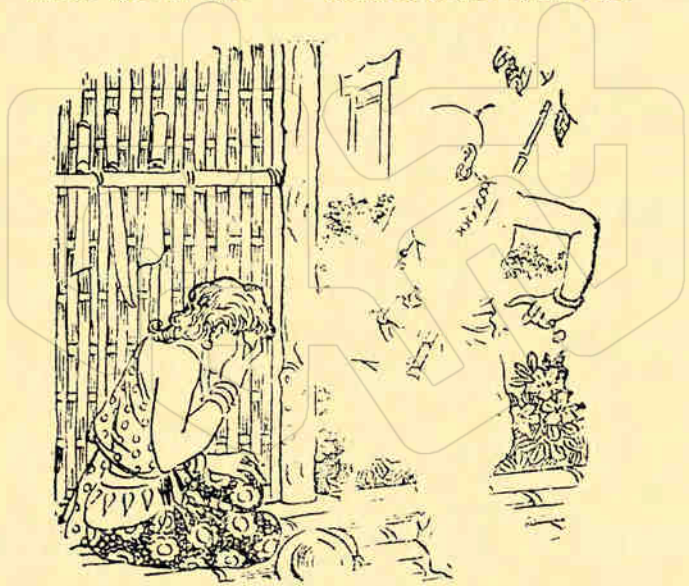
ระเด่นวันไค

๑๕

จึงชี้หน้าว่าเหม่ มะเหล่ มิ่งนี้เหมือนหนอน
ที่บ่อนไต้ จนเอาปลาข้าวให้เขาไป วันนี้
จะได้อะไรกิน ถ้ามิ่งมีศรีศุขก็ไม่ว่า น
ถ้าเขาเขามา ก็แตกสิ้น แลว่ามีหน้าข้าตน
เปน มลทิน จะอยู่กินด้วยเจ้าเรากลาง
แดดง เจ้าศรีทธาอาศัยอย่างไรกัน หรือ
กระนั้น กระนั้นก็ไม่แจ้ง จะเลี้ยงไว้โยเถ่า
เมื่อเขาแพง ผวย ชัก พระแสง ออก แกว่งไกว
เมื่อ นนุ นาง ประตะ เลี้ยว ถอด กอด เอว
ไต้ เหมือนเล่นงูกินหางไม้ห่างไกล นึก
ประ หวน พรนัใจ อยู่ รว ๆ ไปรด ก่อนผ่น
ถามเอาความจริง เมื่อ ชิว แลว แทง ทัง เกิด
ทูลหัว อัน พระ ตามี เปน ที่ กลัว จะ ทำ นอก
ใจ ผัว อย่า พึง คิด พระ หึง ส หวง มี ไต้ ล่วง
พระ อาญา ที่ ให้ ข้าว ให้ ปลา นนุ ข้า ผิด น้อง

๑๒ ระเด่น วันไต

ทำชั่วเพราะตัวทั้ง อทิส ทำไม กับ ชีวิตไม่
เชื่อ เพื่อ นอง มีไต ศรทธา อาศัย จะตยน้ำ
คำไฟเสียให้เชื่อ ไม่มีอะไร กับ เลือดเนื้อ



แต่เงื่อๆไว้เถิดอย่าเพื่อแทง ๆ ๘ คำ
เมื่อนั้น ท้าว ประตู่ กัรว นก ชัก พระแสง

ระเด่น รัตน์โต

๑๗

จงบอกจริงกับข้าอย่าพลิกแพลง จะงตไว้
 ไม่แทงอย่าแย่งยุต กูก็เคยเกี้ยวชูรู
 มารยา มิใช่มีงไสตามหาอุต มันเป็นดัง
 เพียง นกพิรุณ ถึงตำน้ำรอยยุตไม่เชื่อใจ
 ยิงจะทาพิสุตร พุดตอง พ่อจะทองให้ยับ
 จนดับไหล เห็นว่ากูหลงรักแล้วหนีไป
 เอออะไรนี้ หวานำหน้ามึง หาเอาใหม่ได้ก็
 กว่า น้อก ผิดก็เสียเงิน ปลัดสองตถึง
 กำลังเตือดโกธธาหน้าตั้ง ถีบผิงตูก
 ตะโปกไชยกไป ๆ

เมื่อนั้น นางประต๊ะเจ็บจากตูกไม่ไหว
 ค่อยยืนย่นกะแผลกเขยกไป เขายังครวไฟ
 ร้องไห้โฮ ลงดินเว้าๆ พ่อเจ้าเฮ้ย ตูกไม่
 เคยโกหกพกโมโห เสียแรงได้เป็นข้ามา

๑๘

ระเด่นวันไต่

แต่ไซ่ กลับ พา โส โกรธา คำ ตี นึ่ง ก็ ไร่
ญาทวงศ์ พงศา หมายถึง พึ่ง บาทา กะดาสี
โคตร พ่อโคตร แม่ก็ไม่มี อยู่ถึง เมือง ทานี่
เขา ตี มา ทะ โปก โตก ไทย เมีย แทบ ศลาศ
ถึบ ตัวย พระ บาท ตัง ชาตี หมา จะ อยู่ ไป ไย
เล่า ไม่ เข้ายา ทาย โหง ทาย ห่า ก็ ทาย ไป ๆ
ๆ ร่าย ๆ เมื่อนั้น ท้าว ประตู่ ไต่ พัง ตัง
เพลิงไหม้ ตู ตู อี ประตะ ค้อน แคะ ไค้ กลับ
ท่า ประชด ให้ อี ใจ เพ็ชร เอา แต้ การม เข้า ช่ม
กตบ กู จะ จิก หัว ตบ เสีย ให้ เช็ด ช่าง ทำ
ไต่ กาน้ำ ตา เต็ด กู รั เช่น เห็น เต็จ ทุก สิ่ง อื่น
ว่า พลง ทาง ควา ไต่ พร้า ไต่ ตู ต่า ตา ไต่
เท่า กำ บัน ผลัก ประตุ ครว ไฟ เข้า ไป พถัน
นาง ประตะ ยืน ยืน ถัน กลอนไว้ ผลัก มา
ผลัก ไป อยู่ เปน ครู จะ เข้า ไป ใน ประตุ ให้

ระเด่น รัต

จงได้ กระทับ ฟากโครม ความ ความ ขัดใจ
อีก กระทัก ทักไป ใน พารา ฯ ๔ คำ เข็ด ฯ

บัด นั้น พวก ชี ยหา กิน สิ้น ทำ บ่อน
เล็ก กิน เหล่า เมฆ กลับ มา ได้ ยืน เสียง ที่ ต่ำ

กน อ้อ อึ้ง จึง หยด นิ่ง ข้าง นอก ริม คอก วัว
ว่า เมฆ ผัว คู่นี้ มัน ชี หิงส์ ทุก ราตรี มัน ตัก กน

ตะบิง อึ้ง ตะบิง ยิง นึก หน้า หน้า ขัดใจ แล้ว
หยิบ กอน อี สุ ปา ถูก ฝา โฉง ตก ถูก โอง ถูก

ช่าง หม้อ ไห ตบ มือ แล้ว ร้อง เย้ย เผย โย ๆ
แล้ว จึง ไป ทาง ฝพาน บ้าน ตะนาว ฯ ๖ คำ

เมื่อ นั้น ท้าว ประตู่ ตา พอง ร้อง บอก
กล่าว หยิบ งอบ ไล่ หัว พัด นึก สิ้น เทา อ้าย

พ่อ เจ้า ชาว บ้าน วาน ช่วย กัน วิว นำ วิว
หลวง กู ได้ เสียง อี สุ ปา เปรียง ๆ เสียง สิ้น

สา เหตุ มี มา เมื่อ กลาง วัน คง ได้ เต็ม เห็น

๒๐

ระเด่นวันไค

กันอายวันไค ทั้งนี้เพราะอิมะเหเสื่อ จะ
กินเล็ดกินเนื้อกุให้ไต ขวางวง ครวงนี้ไม่
มีใคร ช่มังหรือมิใช่มารยา ฅวยพระแซ
ยงบัต กวด แก่วง หมายถึงพระแสงเงืองา
เดี่ยวได้ ฟาด พัน กถยา

จิง มาจิงไป อยู่
ในครว ๖๘ คำ

๖ สับไทย ๖ เหม่ ๗ ตุตตี อี้ ประเตะ ๓ ๕
แหทะเห็น ประจักษ์ว่า รกผว หาก กูรทว

หัวไม่แตก แทน ขวางแล้ว หนีไป มิไต คอบ
แทน ยิ่งคิดยิ่งแค่น เดี่ยวแต่นได้ตี ๖ คำ

๖ รือ ๖ ทรงเฮยทรงทะหวก นื่องไม่มี
ซุรอกโฉมศรี ปาจิง ครังนี้ มิใช่ ชุ่นอง

๓๖ สับสมตั้งว่า สัญญาให้ ถอง จิงพลางทาง
ร้อง ตีน้องท่าไม ๖ ๘ คำ

๓๕ เหลือเฮยเหลือเถน ๖๓ ๖๔ ขต เขมน ขบ พัน

ระเด่นวันไต่

๒๑

หมั่นได้ ปรานี มิ่งโย ใครใช้มีฐิ ไม่
เลี้ยง เปน เมีย ไป เลี้ยง ย่า อยู่ วิวัง ของ
กู บัด ประตู่ ตี แฉว ๆ ๔ คำ ฐิต

เมื่อนั้น นาง ประตะ เหนื่อย อ่อน ลง

นอน แล้ว ยก มือ ท่วม หัว ลูก กัด แล้ว กอด
กน ผัว แก้ว เข้า คร่า ครวญ ๆ ๒ คำ ๆ

ฯ ไอ้ ๆ ไอ้ พระ ยอดทอง ของ น้อง เอ๋ย
กะไร เลย ช่าง สดุดี ตัด เต็ด ต้วน แม่น ชั่ว ช้า
จริง จัง ก็ บัง ควร พ่อ มา ต้วน มุทะลุ ตู ตัน ไป
จง ตี แต่ พอส หลาบ ปราบ พอส จำ จะ เผ่า เวียน
เขียน ช้า ไป ถึง ไหน งตโทษ ไป รต เกิด

ภูในย น้อง ยัง ไม่ เคย ไกล พระ บาทา ถึง
ไม่ เลี้ยง เปน พระ มะ เหล่ จะ ขอ พึ่ง บารมี
เปน ช้า ไม่ ถ้อ ว่า เปน ผัว เพราะ ชั่ว ช้า จะ
ก้ม หน้า เปน ทาส กวาด ชั่ว สิบ คน เข้า ไม่

เท่าคนหนึ่ง ออก เหมือน ลูก ครอบ อนุ กุด ทุน
หัว ว่า พดาง ทาง ทุ่ม ทอด ตัว เข้า กอด ตื่น
ผิว ไสกา ฯ ๘ คำ โอด ฯ

ฯ ร่าย ฯ เมื่อนั้น ท้าว ประทีป ฟ้า พัง นาง
ว่า ให้ นึก สม เพช เวทนา นำ ตา ไหล นอง
สัก สอง ครุ หวน ล่า ลัก นึก ถึง อ้าย วันไต
กตบ เจ็บ ใจ ไม่ เหือด เตือด ตู โม่ โม่ มีต หน้า
บ้า มุ ทะลุ กระตูก ฝู เมื่อ ไร ก็ ไม่ สัม กู ไม่
ชยาก เอา ใจ ใช้ สย นึก ว่า ปล่อย สิ่ง สัตว์
วัด สาม ปถม แต่ ชน ทอ ฝาย งบ คา พิม ตี แต่
ยืม เขา กิน อี สัน อาย แม่ เวื่อน เช่น นี้ มี เปน
ผล มัน จะ ลวง ถ่วง กัน จน หนีบ หาย ไป เสีย
มึง ไป ไม่ เสีย ตาย กู จะ เปน พ่อ หม้าย สบาย ใจ
สาว ๆ ชาว วง ก็ ยิง ถม ไม่ ปรารม ภา ที่ ๆ หา
มี ใหม่ เก็บ เงิน ค่า บม วัว ประสม ไว้ หา ไหน

ระเด่น รัต

๒๓

หาได้ไม่ทุกชั่วอน ๆ ๑๐ คำ ๆ

เมื่อนั้น นางประยูระ หูกดวง ดวงสมร
สุดที่จะ พวาก จากจร บังอร ชอน ทรวงเข้า
ราไร ๆ ๒ คำ ๆ

ฯ ไอ้ ๆ ไอ้ พ่อใจบุญ ของเมียเฮ้ย แแป
คำ พ่อเคย เชื้อต คอไก่ ต้ม ปลา ร้าใส่ หม้อ
กับ หน่อไม้ เมีย ยิง อาลัย เคยได้ กิน พระ
เคย วิต นม วาให้ เมีย ชาย แม่น สาย นม สด
ไม่ หมด สิ้น เหลือ ติด กัน กระทบก เขา จอก
ริน ให้ เมีย กิน วัน ละ นิด คิด ทุก วัน แต่ พอ
พลบ รบ เมีย ให้ เขา มุง จวน จะ รุ่ง เคย
ประทับ แล้ว รบ ขวัญ ไม่ เขา มุง ยุง ชุ่ม พ่อ
ตุ้มควน สาระพิน ทรวง ศักดิ์ จะ รก เมีย จะ
กิน อยู่ พูวาย สบายใจ พ่อ มอบไว้ ให้ วัน ละ
สิบ เบี้ย ออก นื่อง หมอง ใหม้ ตังไฟ เตี้ย จะ ทั้ง

เมียเสียไต้ไม่ไต้ ไต้ยง นาง กลาง คน พ่อ
 ทน หว จะให้ ออก นอก รว เมีย กลว ผัว กน
 ไต้ กนไฟ ก็ไม่มี ผิด รุ่ง พรุ่ง น เกิด พ่อคุณ
 ถึงไม่ให้ อาศัย ใน ท่าหนก ขอ ฟัง พก อาศัย
 เพียง ไต้ ถน งต ไทษ ไปรด ขำ พ่อ ทา รุน
 เสีย แวง ไต้ เลียง ขุน มี คุณ มา ฯ ๑๒ คำ ฯ
 ฯ ร่าย ฯ เมื่อนน ท้าว ประต ไต้ ฟัง ชัง
 นำ หน้า น้อย หรือ อธิ เทา เจา นาตา ยิง
 จะ ร่ำไร ว่า กวนใจ กู กูไม่ เลียง มิง แลว อ
 แก้ว กง ออย่า มา พุด ข้าง มุง รั้า คาญ หู ไต้
 หว มิง ออก นอก ประตุ ขน อยู่ มิง จะ ตอง
 ท้อง ตาย ว่า พลัง บิด บาน ทวาร โฝง
 เส็จ เข้า ท้อง พระ โรง เน็ด ฉาย ยก หม้อ ตุง
 กำ มา ตุด ตูด น้ำ ตาย แหงน หงาย ทรง ธรรม
 พัน คน ไต้ ไป ฯ ๑ คำ ฯ

ระเด่นวันไค

๒๕

เมื่อ นั้น นาง ประตะ ทุกข์ ร้อน ถอนใจ
 ใหญ่ แล้ว ช่มชื้น กัดกิน กัดกิน ชดนัย จะ อยู่
 ไปโยเล่าไม่เข้าการ แต่ทบตีมีหน้าแล้วซ้ำ
 ซ้ำ ให้ อาย กับ เพื่อน รว หวบาน เข้าคำ ว่า
 ว่า ต่ำ ประจານ ใคร จะ ทาน ทน ได้ ใน ฝีมือ
 กู จะ หา ฝีมือ ใหม่ ให้ ได้ ดี เอา โยคี กิน ไฟ ไม่ ได้
 หรือ ไหน ๆ ชาว เมือง ก็ เลื่อง ถือ อึง ออ ยับ
 อาย ชาย พัก ทรา ว่า ถู กุ เบี้ย ไต่ ไส้ กระ จาค
 ฉวย ฝ่า แพร ขาด ชน พาด บ่า ลง จาก บรรร ไค
 ไค ลคลา นำ ตา คด อ ๆ จรด ๆ ๙ คำ ๆ
 ๆ โอ ร่าย ๆ ครน มา ถึง คอก จว รว พัง
 เหลียว หลัง ตู วัง ปราสาท ศรี เคย ได้ ค้าง กาย
 มา หลาย บั คราว น ตก ยาก จะ จาก ไป หย ต
 ยิน สอน อยู่ อืด อืด เตือน ก็ มี ต เต็ม ที่ ไม่ มี ไค
 ฝน ตก พร่า ๆ ทำ ยัง ไว ก็ หย ต ยิน ร้อง ให้

๒๒ ระเบิดันไต

อยู่ใกล้บ้าน ฯ & คำ โอด ฯ

ฯ ซ้ำ ฯ เมื่อนั้น ระเบิดันไตใจหาญ

ครั้นพลบค่ำเข็นบรรดาไว้นอกชาน ยกเชิง

กวาง สุมไฟใต้พื้นตอง แลวเอนองค์ลง

เหนือเสื่อกระจาด นอนนิ่งกึ่งทูลอยู่ใน

ห้อง เสนาะเสียงสำเนียงพิราบร้อง คราง

กระหม่อมกรงบนกบทุ แ่ววๆเคี้ยวแมง

ในกลีบเมฆ คุ่วิวกลงหลังคาหาหนุ พระ

ฉายบุญชร แดชะแงตุ ดาวเดือนหุบรูไม่

เห็นคว พระพายชายพัดอุตุพัด พระทรง

ฤทธิเต็มกลิ่นจันสนหวิ หอมชื่นตอกอง

ชื่นที่คนรวิ พุงทะหลบอบทวิทังวังใน ฯ

ฯ ร่าย ฯ หวนรำลึกนึกถึงนางประแดะ

ที่นิตณะแต่เย็นเป็นไฉน ตักแล้วแก้วตา

เห็นเข้าไป จะร้องให้ว่าฟังถึงพี่ชาย จำจะ

ไปให้ทันตั้งสัญญา ไต้ย่องเบาเข้าหานาง
 โฉมฉาย จึงอาบ น้ำทาแป้ง แต่งกาย
 สรวม ประคำดีควายสำหรับตัว แหงนตุฤกษ์
 บนฝน พยับ เตือนดับ ลับเมฆ ชมก ชมว ลง
 บรรวไตเดิน ออกมา นอกรวิ โปกหัว กถิว อธิฐ
 คิตรีธา หลายครั้งตั้งแต่มัน ปากู ระวงตุ
 เหลี้ยวซ้าย แลขวา แล้วผาดแผดง สำแดง
 เตชะ เดินมาตาม ตรอกชอก กำแพง ๆ
 ประเดี้ยวหนึ่ง มาถึง คอกโค ชัง จะเขา
 ไต้ตอก กระทบยังไม่แจ้ง เห็น กองไฟใส่ส้ม
 อยู่แดง ๆ แอบแฝง พัง อยู่ตุท่าทาง เห็น
 ที่ท้าว ประตู่ ผัว จะนอน เฝ้าหว อยู่ข้าง
 ล่าง แต่โฉมศรี นิฤมล อยู่บน ปรางค์ ก จะ
 ชิน หานาง ทาง ล่องแมว จึง ถลึง ครกที่ไต้
 ถุน มา หนุนต้น แล้ว ตะกาย บ่าย บน อยู่

แต่อย่าง ออกใจไม้ ครอบชุดเป็น แฉก จะเห็น
 รักบ้าง แล้ว หรือ แก้วตา ทำไฉน จะให้นาง
 ลูก ทำหนูก เกาะเกาะ เกาะข้างฝา อย่าง
 ไรไม่ คอย กัน ตั้ง สัญญา อนิจจา นอนใต้ไม้
 คอย รับ ๆ ๘ คำ ๆ

เมื่อนั้น ทำว ประตุ สุริยวงศ์ โกง โกง หลับ
 พอปราสาทไหว ตกใจวับ ลูก ขยับ นิ่ง พึ่ง นิ่ง
 หลับตา คิดว่ามเหสีที่ขบได้ มีอาลัยตัวเรา
 กลับมาหา ให้ นึก สมเพช เวทนา สู้ทนทาน
 ต้านหน้า มา งอน จะ ขยับ หนี ได้ ไม่ ไป
 จาก อี รวม เรือน เพื่อน ยาก มา แต่ ก่อน
 กลับ คลี ผา คลุ่ม หัว ลม ตัว นอน กอด หมอน
 นอน เฉย เฉย หลับไป ๆ ๖ คำ ๆ

เมื่อนั้น รัต ล้วง สลัก ชัก กกลอนได้
 เปิด ประตู เยื้อง ย่อง เข้า ห้อง ใน เปิด มุ้ง ไป ใน

ระเด่นวันไต

จิตต์ คิดว่านาง สัมพาสยักษ์ ตกหลับ ขน ทบ
บน ท้าว ประตู่ เต็มทน อยู่ข้างต่าง พระ วัน
ไต กอดไว้ มิได้วาง ช้อน คาง พลงง จวบ แลว
ลอบ คล่า ๆ ๔ คำ ๆ

เมื่อนั้น ท้าว ประตู่ ผุดลุก ขึ้น มลุก บลา
คิด ว่า เมีย รัก ลอบ มา ครอบงำ ต่างคนต่าง
คล่า กัน วุ่นไป เฮ้ะ จิตต์ ผิด แลว ละ สี่ ะ จะ
ว่า พระ มเหสี ก็ มิใช่ ขน ออก รก นึก ทัก ว่า
ใคร ตกใจ ขวดย พลงง ร้อง ว่า คน วันไต
โศก โสท โฉน โดน ประตู่ ท้าว ประตู่ ร้อง โวย
ชะ โมข ปล้น ตะ โคน เรียก โยธา สามนต์ มัน
ไม่มี สัก คน ก็ จนใจ ระเด่น โศก โสท ออก มา
นอก รว ผิด ตัว แลว กู อยู่ มิได้ ก็ ผาด แผลง
สำแดง ฤทธิ ไกร เหาะ ไป ยอด หญ้า ไม่ รา รอ
หมูหมา ไล่ พัด วันไป เบ็ดใหญ่ สาม ขา

๓๐

ระเด่นวันไต่

เหมือน มา หือ เต็ม ประตู หน้า มืด หืด ขน คอ
ต้อง หยุต ยิง รัง รอ มา ตาม ทาง ถึง มัน จะ ได้
ก็ไม่ ทน ผิด คน ก็ สู้ มัน แต่ ห่าง ๆ พอ แหว่
สำเนียง เหมือน เสียง คราง อยู่ใน รั้ว ริม
ข้าง หน ทาง จร เอ๊ะ ผี หรือ คน ขน ลก ซ่า
พระ หตถ ศวาทิ อสูร สอง กอน หยก รัง กง
ท่า จะ รวญ รอน น้ หลอก หลอน เดิน ซ่า หรือ
วาไร ครัน ไต่ ยืน เสียง ชัด เป็น สัตว์ จะ ต้อง
ฤทธิ นารี หา หน้ ไม้ กำหมัด กัด ฟัน หน้ เขา
ไป แก่ สาว คราว ไคร จะ ไคร รู้ ๆ ๘ คำ ๆ
เมื่อนั้น นาง ประเตสะ หนึ่ง ชุ่ม คลุม หัว
อยู่ ธาร ฉนวน ไส่ กาน้ำ ตา พรู เห็น คน ย่อง
มอง ดู ก็ ตกใจ พอ พ้ำ แลบ แผลบ ช่วง ดวง
พิกตร์ เห็น ระเด่น รุ่ง ก็ จำ ได้ ทั้ง สอง
ข้าง ท่ อย ก็ ตกใจ ทรมาย กราบ ก้ม บัง คม คัด

ระเด่นวันไค

๓๑

เมื่อนั้น ระเด่นเห็นนางพลากรับขวัญ
นั่งตงซักไซ้ได้เคียงกัน ไฉนนั้นก็ถยา
มาไต่ก็ พี่หลงชั้นไปหา นิจาเอ๋ย ไม่รู้



เคย นอง แก้ว แคล้ว กับ พี่ พี่ไปพบท้าว ประตู่
ผู้สาม เกิด อิง มี ตง ตง พารา มีน จะ

กลับจับพี่เป็นคู่ร้าย จะฆ่าเสียให้ตายก็
 อายหมา มันจะค่อนตึฉินนินทา อดสู่วิดา
 ไยไฟ เขาเมื่อยเขามิหน้าซ้ำซ้ำผิว คิด
 กว่บาปกรรมไม่ทำได้ พี่ขอตามสาวน้อย
 กตอใจ เป็นไฉนจึงมาจากสามี่ ฯ ๘ คำ
 เมื่อนั้น นางประต๊ะตวงยิหว่ามาระศรี
 สอนพลางทางทลันท์ ทงน เพราะกรรม
 ไต่ทำไว้ ครองนี้มีชิวก็เหมือนชิว นางก็
 อกชกหัวแล้วร้องไห้ ยังจะกลับมาเยาะ
 นี้เพราะใคร ตูแต่หลังไหล่เถิดพ่อคุณ เขา
 ชับหนี่ตี้ไล่ไสหัวส่ง เพราะพระองค์ทำ
 ความตามวุ่น แต่รอดมาได้เห็นก็เป็นบุญ
 เจียนจะเป็นจุนวางวาย ฯ ๑๒ คำ ฯ
 เมื่อนั้น วันไต่ได้ฟังนาง โกรธฉาย
 เขม่นมองดูหลังยังไม่ตาย พระรูปชายรูป

ระเด่นวันไต่

๓๓

ขวา ทำ หก ที เอา พระหัตถ์ ช้อน คาง แล้ว
 พลง ปรอดบ อย่า พะอืด พะอบ เดย โนม ศรี
 จะ ละห้อย น้อย ใจ ไป โยมี่ บุญ พัก กับ นาง ไต้
 สร้าง มา อัน ระบุ หรือ จะ คู่ กับ โนม ยง มิ ไซ้
 วงศ์ อัสถุ แด หวา โนม เฉลา เจ้า เหมือน
 บุษบา จรกา หรือ จะ ควร กับ นวด น้อย ถ้า
 เปน ระเด่น เหมือน เช่น พิ จึง ควร ที่ ร่วม
 ภิมย์ สม สอง ตรีส พลง ทาง ชวน นวด
 ละ ออง เยียง ย่อง นำ หน้า พา นาง เติน ฯ
 ครน ถึง จึง ชน บน ท่า หนัก ทง หัก กัด
 จะ ตก งก เงิน ค่อย พยุง รุง นาง ย่าง ท่า เนื
 ชวน เชิญ โนม เฉลา เข้า ที่ นอน ลด อง ค์ ลง
 เหนือ ที่ ไสยาสน์ พระ ยัญ ภู ปู ลาด ขาด สอง ท่อน
 แล้ว จึง มี มุข ตรี สุนทร อ่อน วอน นาง เข้าว

ให้เขามั่ง ๆ ๔ คำ ๆ

๗ ไอ้โถม ๆ โถมเอ๋ยโถมเค็ด เอนหลัง
 บ้างเถิด จวนจะ รุ่ง เสียแรง พี่รักเจ้าเท่า
 กระบุง จะไปนั่งทน ยุงเสยแม่คุณ เชิญ
 มา ร่วมเรียง เคียงเขนย อย่าทูกช่เสย พี่จะ
 หามา ขุน ถมไปเงินทอง ของเจ้าคุณ
 สำหรับ บุญเหลือใช้ ที่ในคลัง แต่ชาวสาร
 เขาให้ทาน พี่มา หรือ ไม่พักช้อไต ขายเป็น
 ทลายถึง ทั้งปลาแห้ง ปลาทุปลัง เสบียง
 กรังม มากไม่ยากจน ชีคราน ขายนมวัว
 เหมือนผัวเจ้า พี่ไตเปล่า สารพัดไม่ขัดสน
 จงนั่งกิน นอนกิน สิ้น กังวล พี่จะชวน ขวาย
 หาเอามาเลี้ยง ว่าพดางเขย โถมโถมได้
 อะไรเล่า อัดอัด เฝ้าวัด เหวียง อูแม่เอ๋ย
 มิให้เขาใกล้เคียง จะตกเคียงลงไปแล้ว

ระเด่น รันไต

๓๕

แก้ว กอดอใจ ฯ ๑๐ คำ ฯ

ฯ ร่าย ฯ เมื่อนั้น นาง ประทะ คุ่ม คอง
ผืนหลังให้ ถอย ถด ขยด หนี ภูในย นั

อะไร นำ เกลียด เบียด คะยิก สก ผัว หัว ท้าย

เขาไม่ขาด ทำ ประมาท เปลา ๆ เผ้า หยิก หยิก

บัก ทร ค้อน ควก ผลัก พลิก เข้า จุก จิก กวน

ใจไม่สบาย อย่า พัก อวด สมบัติ พิศถาน ไม่

ต้อง การ จะ สู้ อยู่ เป็น หม้าย หนี ก็ ก ประ เสือ

เบอ จะ ตาย เผ้า กอด ก่าย ไป ไต่ ไม่ ละวาง ฯ

ฯ ชาตรี ฯ สด เฮย สด สัม เขิญผืน หน้า

มายม กับ พ บาง เผ้า ถ้อ โทษ โกรธ เกรี้ยว

ไป เจี้ยว นาง อย่า ให้ คาง ร้าง รึก หนัก ครน

หมอน นำ ออ ย โกล่ มต โคร อต ไต้ พ ก็ ไม่ มี

จู้ ตุนา หัน ตั้ง แต่ นวด ปวด ท้อง มา สอง วัน
รุ้ต จะ กณ อต ทน พัน ก่า ลัง จะ กตัว โย ผัว

๓๖

ระเด่นวันโต

เจ้าถึง เขา พ้อง ผิดก็เสีย ข้าว กตองให้
 สอง ถึง รุบ เชื้อเสีย ก็ไต แดงไม่ ฟัง ดูบ
 หน้า ดูบ หลง นง แอบ อิง นอย หรือ นม แต่ ละ
 ข้าง ข้าง ครัด เคว่ง ปลั่ง เปล่ง ตะม้าย คล้าย
 กตวย บง อุ่ม ชน ไล่ ตัก รัก จริง ๆ อย่า สบง
 สบต ตต ไมตรี ยิ่ง ตัน ยิ่ง สอด กอด สัมผัส ส
 อย หน้า อย่า กัด พระ หัด ถี พี้ บัด บอง ว่อง ใจ
 อย ใน ที่ จน สัม กตง อยุ่ กับ ที่ บรรทม ใน
 อศักรรย์ ถน พิศก กก กอง ยาม สอง จุด พลุ
 พยห้ ใหญ่ เชื้อชน โยก ยวบ ยาบ สวบ สาบ ไป
 หลง คา พา ไต แทบ เบ็ด เบ็ง ฝน ตก ห่า ใหญ่
 ไล่ สู้ ๆ ท่วม คุ ท่วม หนอง สอก หนอง เจิง
 คาง คก ชน กระ โตต โลต สอง เสิง อึ่ง อ่าง
 เริง ร่า ร้อง พอง คอ นก กระจอก ออก จาก
 วิมาน มะพร้าว แมว คราว ไผ่ หน้า ตา ป้อ

ระเด่นวันไต่

๓๗

หตธ ต้องฝน ขนเบี่ยงจน มอชอ ฝนก็พอ
ขาดเมืงเสีจ บันดาล ๆ ๑๒ คำโถม ๆ

ฯ ช้า ๆ เมื่อนั้น นางประตะหูกดวง
รวงข้าวสาร ไต่รวม แรกแปดกรัก ชักขึ้น

บาน เคลื่อนคลาน หมอบเมียงเคียง กาย
แล้วเชิญหม้อตุง กำ ออกมาตุง คอยนั่งเบ้า

ชุตจุต ทวาย ทรงศักดิ์ ชักตุง กำ พาสบาย
โถมฉาย ขวน ออช คอยแกคอ ถูกเข้าสาม

ข้อหัวเรือ และ นางประตะ ยมแย้มเอียง
แก้มต้อ พระทรงรับแล้ว ชยบจับสั ขอ

ผลอง หอ ทรงธรรม แล้วบรรทม ๆ ๑ คำตระ
ฯ ช้า ๆ มาจะกล่าวบทไป ถึงนาง

กระแธ ทวาย ชายขนม เจ้าเงินโปรตปราน
พานนิยมนั่งห่มส่ม พักตร์ยักเยื้อง ผูกคอก

ออกจากฟากเรือน นาย ตตเดี่ยวเดี่ยว ชาย

๓๘

ระเด่นวันไต

เข้าเหนียวเหลื่อง ตามตลาดเส้า ซึ่งเข้ามา
เนื่องๆ ไม่ผิดเคื่องเพลงไฟไตทุกวัน กับ
โหมยงองค์ ระเด่นวันไต รักใคร่กันอยู่ก่อน
ผ่นผ่น เชื้อถือช้อชอขายเป็นนิรันดร เว้น
วันสองวันหม่นไปมา ฯ ๒ คำ ฯ

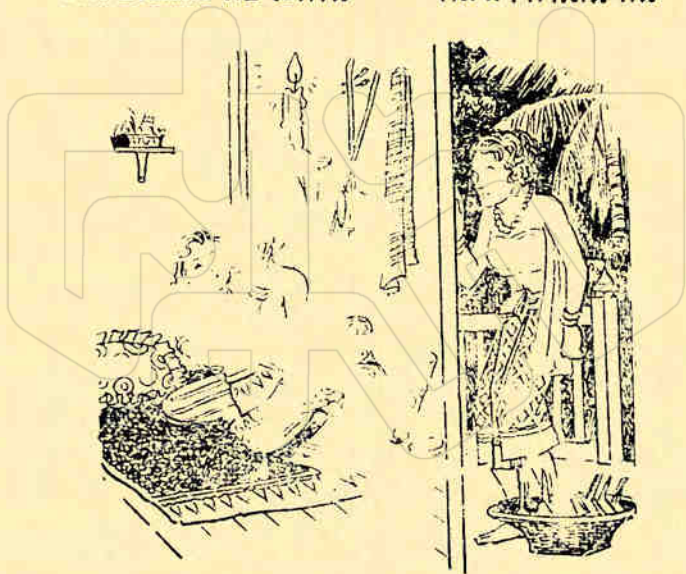
ฯ ร่าย ฯ วันเอ๋ยวันหนึ่ง คิดถึงวันไต
จะไปหา นึ่งข้าวเหนียวใส่ กระจาด ยাত্রา
ตรงมาหา ชัก ชมเชย เดิน เตรีง เตรีง เร็ว ร้อง
ท่องเทยว ช้อชอข้าวเหนียวนา กิ่งกินแม่เอ๋ย
ทรวงกทก ถามกิน ตามเคย บางเขาะเอ๋ย
หยอกกยอช้อชอหา กน พอเวลาตลาด วายสาย
แสง กระจัดต กระจัดต กระจัด กระจายผ่น
ทอดกรอ่อน คอจรัล มาปราสาท สุวรรณ
เจ้าวันไต ฯ ๒ คำ เพลงซ้ำ ฯ

ครั้นถึงจิงชนบนนอกชาน เห็นทวาร

ระเด่น วันโต

๓๗

บาน ปีก คืด สง สัย หัง เสียง คน พุด กั้น อยู่ ชัน
ใน แดงใจ แหวก ช่อง มอง ดู เห็น โฉม ยง
องค์ ประตะ กับ ระเด่น คืด ผา หา เต็น กั้น



ง่วน อยู่ โม่ ไต่ มืด หน้า น้ำ ตา พรู ตั้ง หัว หู
จะ แยก แดง ทำ ทราย นี เมีย อ้าย ประ ตู อยู่ หัว

บอม ใยจึงมายินยอม ก็นั่งง่าย ๆ ทงสี่
 จักรียกหล่มข่มร้าย มันจะให้ฉิบหายชาย
 ตน ชีชะเจ้า ระเด่น ฟังเห็นฤทธิ แต่ผ้าถุง
 ยังไม่มีมิต จะบิตกัน จอง หอง สอง เมีย จะเสี่ย
 คน คิดว่ายากจน สู้ ปรน ปรือ จึง แกล้ง
 เรียก พตน์ เจ้า วันไต่ คำ ชาว เหนียว สองไฟ
 ไม่ให้ หรือ ผ่อน ผัด นิตหมาย มา หตาย มอ
 แม่ จะ ยอ ให้ อาย ชาย หน้า เมีย ๆ ๑๐ คำ ๆ
 เมื่อนั้น โฉม ระเด่นวันไต่ แรกได้ เสี่ย
 กำดง นง เสดา เผ่า คดอ เคด็ย ชมโฉมโฉม
 เมีย อยู่ ข้าง มุง ยก บาท พาด เพศ่า เกาสี่ ข้าง
 สัพยอก หยอก นาง อย่าง ถึง ถุง แล้วยน มื่อ
 มา จี เขา ที่ พุง นาง สดิ่ง ตก ตึก พตึก ตะแคง
 เขา จะ นอน ตื่น ๆ เผ่า จี ไช้ ข้าง กระไร หน้า เปน
 เข็น แข็ง ไม่นั่ง อยู่ เผ่า กระหึ่ม แต่ ทิม แทง

มา แหย่ แแยง กวนใจไปที่เดียว พอ ระเด่นได้
 ยืน เสียง เรียกหา ก็รู้ว่า ชู้เก่า เจ้าข้าว
 เหนียว จึงร้องว่าใครนน ชนจริงเจียว จะ
 มา เทยว จนทาด พาดเอา ความ คำข้าว
 เหนียว สองไฟ ข้าให้ แล้ว กลับ มา ทวง แจ๋วๆ
 ไม่เกรง ขาม ไม่ได้ คิด ค้าง มา ย่ำ กู ความ
 ลวน ตามใครได้ ขอ มา ขอ อั้ง ๑๐ คำ เจรจา
 เมื่อนั้น นาง ทวย ยิ่ง พิโรธ โกรธ ชิง
 ยืน กระทบ นอกชานอยู่ ตั้งๆ ทวง หึงส์ ต้า
 ว่า ทา ทาย นี้นั้น ผู้ดำ เร็ว เจ็ด ตะคุก มา ลม
 คุณ ข้าว สุก เสีย ง่าย ๆ เขา เชื่อ หน้า คิด ว่า
 ถูก ผู้ชาย จึง สู้ ชาย เชื่อ ให้ ยิง ไม่ รบ ช่าง
 โทหก พก ลม ประสม ประสาน จะ ประจาน เสีย
 ให้ สม ที่ สับปลับ ไม่ ให้ ข้า แล้ว จะ ว่า เสีย ให้
 ยับ กู สิ้น นับ ถือ มั่น ฮ้าย วันไต ฯ ๖ คำ ฯ

เมื่อ นน ระเด่น ตอบ ตาม ความ อธิษาศัย
 เขา ชัก รัน พุดจา อย่านักไป ข้ารู้ใจเจ้า
 ตอก ถัดยา เจ้า พิโรธ โกรธ ชึ่ง เพราะ หึงส์
 หวง จัง จาบ จ้วง ถ่วง เกิน เสีย นักหนา พิ
 ผิด แล้ว ดวงใจ ไต้ เมตตา เชิญ เข้า ใน เคหา
 ปรีกษา กัน ๆ ๔ คำ ๆ

เมื่อ นน นาง ทวย เฉียว ฉุน หุน หัน
 เต้น หรบ ขบ เขียว เคียว พัน หมายถึง ชึ่ง ชัก
 ตี สุต ห้าม ความ หึงส์ รัง วัน ตัด สัน เทา ๆ
 ตึง เจ้า ผัง วัน ไต วอน ว่า พาที่ สุต ที่ จะ งต
 อดใจ ผดัก ประคุด ม ถอน ถอน หลด ก็ ผด
 เข้า มา ที่ อาศัย นาง ประตะ หลบ ทว เจ้า ครว
 ไฟ วัน ไต รับ หน้า ว่า แม่ คุณ เป็น ไฉน ข้อ
 ไม่ ถาม ความ ไม่ ว่า แต่ พอ มา เช่น เขียว
 เฉียว ฉุน เขา เห็น ยว ชาย ไต้ กำไร หรือ ขาด

ระเด่น รัตไต

ทูน เหลื่อ มาให้ พี่ ฤน บ้าง หรือไร ๘ คำ

เมื่อนั้น นางทะวาย พังสาร ให้ หมันได้
เจ้า ควต ชี หน้า แล้วว่าไป ชะ รัตไต ใจ คอ

ทรชน เอา ความ หิว ชบ กลบ หิว แดก มา
แหก คอก กลับ สืบ สัน ยัง จะ มา ว่า วอน ให้

ผ่อนปรน เต้ หัก กลบ กล่าว เต่า เลื่อน คบ
ชู สู้ หา ข้ำ เห็น ทำ เปน เกด ยี่ โกล่า ใคว จะ

เหมือน จะ ให้ ขำ ผูก พัน พัน เพื่อน ชู ช้อน
ไคว ใน เรือน บอก ออก มา ๗ ๒ คำ ๗

เมื่อนั้น รัตไต ยิ้ม พลง ทาง ว่า เปด่า ๆ
เจียว เจ้า อนิจจา ชู สาว ไทน มา ก็ ไม่มี นาง

ประตะ เขา แวะ เข้า มา นิ่ง อยาก พัง สาย
ขอ ทพี่ สี่ พอ เขา ไป เจ้า ก็ มา ฮานี้ ความ

จริง ของ พี่ ไม พ้อง แพร ไผ่ ไช้ เปน ชู มา สู้
หา เจ้า ออย่า สงกา เถย นื่อง แก้ว สบถ ก็ ได้

๔๔

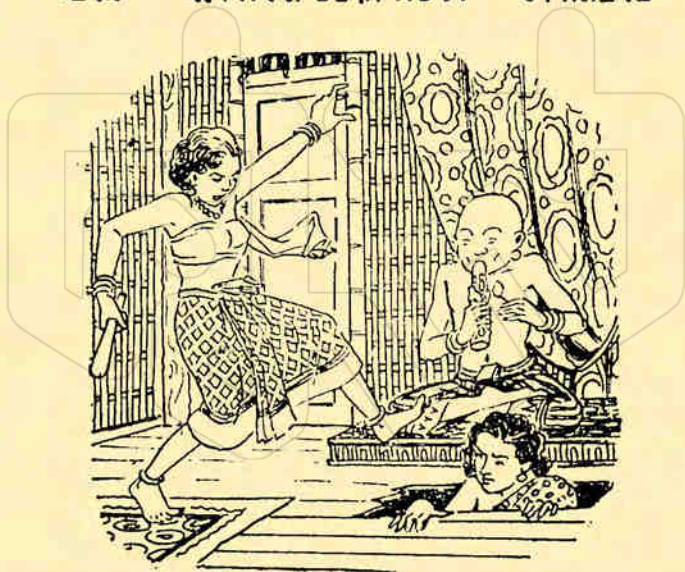
ระเด่น รัต

ให้ตายแมว

พ้นจากน้องแล้วไม่เอาใคร

นางทวาชชี้หน้าอย่าปด สดๆ สับปลับ

จับได้ มาฟังสี่ขอได้พอใจ ว่ากลับไป



เห็นเจ้าเกล้า คดถึง เปนไร เปนกันวันนี้ ทาย
ร้าย ทาย ตี ก็ที่หนึ่ง ผิดก็ทำขวัญเจ้าเสา

ระเด่น รันไต

วจึง ถูก ถึง คั้น คว่า หา ชู้ โทศา ตา ถาย
 หมาย มุ่ง เบ็ด มุ่ง ตู ไป ก็ ไม่ อยู่ ฆตุ เข้า
 ครัว ไฟ ไป ต เห็น ประตะ แอบ ประต คัก
 ทรง เข้า จับ ถอม มือ ถาก อี กาก แหก กะ ถึง ชิง
 ผัว ตาม ที่ พัด วัน พัน พัว นาง ประตะ ทลบ
 ทั่ว ถอด ต่อง ไป ๙ คำ เซ็ด

เมื่อนั้น ท้าว รันไต เจ้า พารา อชฌาศัย
 หนึ่ง ชัก ตึง กำไม่ว่าไร เห็น ประตะ หนี ไป
 เสีย ตาย เจียว หัก ห้าม ความ ฮา ตัย ใจ ชัน
 คง ไต ชัน ชู้ เก้า เจ้า ชาว เหนียว คิด พลา ง ก่อ าว
 เกด ยง เตยง เตยว อย่า พิ ไร ธ โกรธ เกรี้ยว ไป
 เสย นาง ประตะ หนี เจ้า เขา ถัด ผิน หน้า
 มาหา ผัว ถืด น้อง เฮย เจ้า ยอด ถัว พู คู่ เคย
 ทราม เซย ชู รศ ๙ กต ลม เซิญ เข้า ไสยา ถืด
 หน้า น้อง อย่า หมาง หมอง เคย คู่ สู้ ลม

พลง ธรรม สอด กอด เกี้ยว เกี้ยว กลม จับ
 นม บับ คน ตน ตัง นาง ทวาย เคียง ขด สบต
 หนี อะไร น้ ปาก ว่า มือ ถึง ข้าม ไร่ ไร่ เจ้า
 เกล่า คตัง ท พัง พอ ใต้ อาศัย นอน ๆ ๑๐ คำ

ดวง เอ๋ย ดวง พยาต ค่ สม พาศ เคย เคียง
 เรียง หมอน ออย่า ทำ หลีก เลียง เกียง
 งอน เชิญ เจ้า เข้า นอน ใน มั่ง ว่า พลง
 ธรรม สอด กอด รัต นาง สบต วด เหวียง เสียง
 ผล่ง รัต ธิก ธิย เขา ท พง นาง สดัง
 เสือก กระตัก พลิก พอ ตี อศจรวย บอง ตน
 จับ หอก กลบ กลอก แทง กระทง ถึง พง ธิ
 นก กระจอก เข้า กระบอก ยาย มี รัต ส่ขอ
 ประดิษฐ์ ตะบิต ตะบอย ช้าง บ้า บ้า มั่น ชัน
 แข็ง ไล่ ทิม แทง หมอ ไม้ ท้อ ถอย นำ
 ก้อก ใหล ธิบ กระปริน กระปรอย หยต ย้อย

ระเด่น รัต

๕๗

ช่ม ฆาบ อาบ สุธา เสรี ภิรมย์ สมพาศ
 มาตร์ หมาย สอง ฝ่าย สรวท สัน หรรษา
 นาง ทวาย จวน คำ ก็ รั่า ลา กลับ มา เคหา
 ไม่ ฆ่า พถัน ๆ ๑๐ คำ เชิด ๆ

หมด เรื่อง ระเด่น รัต พอ ให้ ได้
 อ่าน เล่น เห็น ชัน นาย บุษย์ ก่อ ตาม ของ
 เก่า นน ก็ สัน บท หมด กัน เท่า นน เอย ๆ

จบ ระเด่นรัต บริบูรณ์ เก่า เท่า นี้

พิมพ์ที่ ร.พ.ราชฤทธิ์เจริญ หน้าวัดเกาะ สำเพ็ง พระนคร
 นางทองคำ พ่วงคันพทย ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ๒๕๒๒

หนังสือพิมพ์เสรีและจำหน่ายแล้วคือ

ทำขวัญต่าง ๆ	ส่งคนนุ่งเจ็ดตำนาน	สิบสองตำนาน	
สุภาษิตสอนหญิง	ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก	สุภาษิตสอนเด็ก	
อาวาศโองการ (ทิดคิตทราย)	นางอภัย	ระเด่นวันไค	
สุภาษิตขยา (พิภกสอนบุตร อิศรญาณ)	นารีศรีสวัสดิ์	กตชนตาภาคอีสาน	
กตชนตาภาคอีสาน	ถิเทพระยาน้อย	พญานันทนที	
เพลงเรือ	สิบนทกุมาร	นกกะจาม	ส่งดีรักษา
นิราศเดือน	นิราศพระแท่นดงรัง	นิราศตาลัก	ทำอัคร
เช้าค่ำ	คำราชาลักษณะต่างๆ	คำถวายทานต่างๆ	
ทำนายฝัน	อุทาหรณ์สอนจิตต์ขนิษฐา	แม่หมายสอนลูก	
พระอภัยมณี	๓ ถึง ๓๐	เพลงขอทาน	๔ เต็มจบ
ลักษณะวงศ์	๓ ,, ๓๐	ดาวเรือง	๔ ,,
ไกรทอง	๗ เต็มจบ	ปลาบู่ทอง	๔ ,,
นางแสนกต	๓ ,,	นางกระเชือกนรี	๒ ,,
นางกา	๓ ,,	หอยทอง	๓ ,,
พระยาจักราช	๓ ,,		

(ที่ไม่ได้บอกจำนวนเล่มๆ เต็มจบทั้งนั้น)

โรงพิมพ์ราษฎร์เจริญ วัดเกาะ ผู้พิมพ์จำหน่าย
ต่างจังหวัดต้องการโปรดมีจดหมายสั่ง ยินดีสั่งให้เต็ม

สัญญาท่งเ็น

ตราสิงห์โต



จะซื้อสัญญาท่งเ็นไปรดเรือกซื้อแต่ตราสิงห์โต
มีจำหน่ายทั่วไป

โรงพิมพ์อักษรเจริญ

ผู้พิมพ์และจัดพิมพ์